

Ca degetele mele pe pian

Ana Maria MARTA

Personaje:

Ema și Tavi (doi îndrăgostiți)

Fata în rochie roșie

Bărbatul în costum

Dublura Emei (va dansa cu bărbatul în costum)

Dublura lui Tavi (va dansa cu fata în rochie roșie)

Actul I

Iubiții stau față în față, la o masă rotundă, în partea dreaptă a scenei. În partea stângă, o toaletă cu oglindă mare, un scaun și un pat cu două perne. Acest decor simplu de dormitor va rămâne ascuns în întuneric, pe toată perioada discuțiilor celor două personaje. Scena începe în întuneric. Pe măsură ce dialogul se dezvoltă, lumina devine din ce în ce mai puternică, dar numai în partea dreaptă, unde se află cei doi.

Tavi: *(Calculat)* Știu că tu ești EA. O să ne întâlnim din nou. Sunt sigur.

Ema: *(Tristă)* Nu vreau să mai aud de acest viitor. Pentru că doare.

Tavi: Pe mine mă doare durerea ta cel mai tare. Și nu-mi poți lua apropierea. Dacă-mi iei apropierea, îmi iei tot!

Ema: Tavi, doi oameni care se iubesc sau măcar pretind acest lucru se doresc unul lângă altul. Noi ne iubim, dar iată cum am ajuns.

Tavi: Și ce facem în cazul în care eu plec? Eu vreau să plec din țara asta. Nu vreau să mai rămân aici.

Ema: Oricum, nu cred că ăsta e motivul situației de față. Sau poate că este și atunci înseamnă că nu te-ai gândit niciodată că eu te-aș urma oriunde... sau nu ai vrea.

Tavi: Dacă nu ai putea?

Ema: Nu aș putea? De ce? Care ar fi motivul?

Tavi: Nu știu. Să zicem că nu ți-ai găsi de lucru. Habar n-am.

Ema: *(Din ce în ce mai nervoasă)* A! Crezi că aș veni să stau pe banii tăi? Că aș accepta să fiu o întreținută? Sau poate că mă consideri incapabilă de a-mi găsi de lucru într-o țară străină?!

Tavi: Nu e vorba de asta, știi foarte bine!

Ema: Știi?

Tavi: Gizăs! Am zis așa... Ce săriși în sus?

Ema: Să știi că aș căuta până aș găsi. Și aș găsi! Dacă ar fi invers, te-aș lua de la început. Și am căuta împreună.

Tavi: Păi asta aș face și eu, dar eu nu am acolo nimic stabilit.

Ema: Detalii. Astea sunt detalii. Problema este ce îți dorești de fapt. Atât! Oricum, vorbim de viitor, când am pierdut atât de mult prezent...

Tavi: Oricât de „despărțiți” am fi, departe nu o să fim niciodată!

Ema: *(Urlă)* Ba da! Pentru că nu mai pot! Nu înțelegi?

Tavi: O.K.! Nu o să te mai caut decât dacă e neapărat necesar. Tavi a murit! *(gest teatral)* Trăiască Tavi!

Ema: (*Afectat*) O despărțire vine cu fulgere, cu trâmbițe, cu reproșuri, cu ceartă sau, mă rog, de comun acord - s-a dus, s-a stins. Dar eu ți-am spus „te iubesc”, tu ai spus „și eu”. Nu ți se pare puțin ciudat? Anapoda rău, de fapt? Mi-ai spus ACUM că m-ai lua cu tine, dar știi prea bine că nu e așa. Acum o lună mi-ai spus că pleci și atât. Nici nu m-ai întrebat măcar dacă aș vrea să vin și eu. (*pauză*) Îmi tot spui că timpul le va rezolva pe toate. Cât timp, Tavi? Care timp, Tavi? Dumnezeu! Mă sting în fața ta, iar tu îmi vorbești de timp! Spune ceva! (*pauză*) Bine. Acum știi.

Tavi: Nu știi.

Ema: (*Se ridică în picioare*) Dacă știi ce vrei, poți să ai. E de ajuns un cuvânt. (*Îi prinde bărbia*) Uită-te la mine! (*pauză*) Dar mai știi și că nu îl vei spune. Nu mă mai căuta! Pentru că doare să îmi fii doar aproape. Așa că, uită-mă! Pentru că nu poți fără mine, dar nici cu mine! Și iartă-mă că te las să mă pierzi, dar nu sunt decât o femeie. Să intre neființa! (*Pică pe scaun*)

[Blue Foundation - Bonfires] *Toate luminile se sting. Un reflector roșu luminează ușa din stânga, care tocmai s-a deschis. Intră o fată cu părul lung, într-o rochie roșie, lungă. Face piruete. Se oprește în fața unei oglinzi. Se așează pe un scaun. Se piaptână. O șuviță se desprinde. Privește fix oglinda. Are mâna suspendată în aer. Ia foarfecel. Se ridică. Face din nou piruete, tăindu-și șuviță după șuviță.*

Actul II

Personajele stau tot la masă. Lumină difuză.

Tavi: (Ciufulit) Te-ai tuns?

Ema: (*Manâncă un măr*) Da.

Tavi: Să-ți fie de bine! Ești frumoasă. Ai fost la doctor?

Ema: Tai părul, tai ghinionul!

Tavi: Ai tăiat ghinionul? Care ghinion?

Ema: Vorbim, nu? Era o prostie. Nu am de ce să nu vorbesc cu tine. Nu vreau doar să înăbuș niște sentimente. Nu merge ca la dezalcoolizare. Trebuie să îmi devii indiferent.

Tavi: Da...

Ema: Mă bucur că ești de acord. Numai că... Te rog și eu ceva. Știu că îți pasă, dar nu vreau să mai vorbim despre... E treaba mea de acum încolo.

Tavi: Știu că e treaba ta, dar vreau să știu și vreau să te ajut. Vreau să fiu lângă tine. Așa că...

Ema: Eu vreau să fiu singură. Înțelegi? E simplu!

Tavi: Nu poți fi singură!

Ema: (*Indiferentă*) Ba da. Fără să vrei, mi-ai face mai mult rău decât bine. Nu din cauza ta. Eu sunt de vină.

Tavi: De ce?

Ema: Să pot să fiu puternică. În plus, am altele pe cap acum.

Tavi: S-o crezi tu pe-asta!

Ema: (*Arătându-i mărul mâncat pe jumătate, țipă.*) E viața mea! Fac ce vreau! Și va fi așa cum zic eu!

Tavi: Bineee. Eu nu vreau decât să ajut. Dacă nu vrei ajutorul meu, îmi pare rău. Credeam că mai rămân urme (măcar!) ale unei prietenii.

Ema: Nu vom putea fi prieteni niciodată. Dacă va fi cazul, voi apela la un prieten. Nu voi rămâne singură.

Tavi: Dar eu nu-ți sunt prieten?! Nu știu de ce! Ți-am fost aproape, am fost unul și acum nu mă vrei lângă tine. Din păcate nu am însemnat mare lucru, înțeleg... Oricum, e un gest urât.

Ema: Exact pe dos. Nu ai cum să înțelegi. Nu tu, cel de acum.

Tavi: Cel de acum, care ce?

Ema: Care încă înseamnă.

Tavi: Nu însemn! Dacă aș însemna, nu m-ai alunga. Nu ai alungat oameni despre care spuneai că înseamnă mai puțin.

Ema: Ce puțin mă cunoști...

Tavi: Dacă te gândeați că o să mă simt rău, așa e. De ce ești, Ema, rea? Ți-am făcut ceva?

Ema: Pentru că văd că nu ai înțeles, o să vorbesc pe șleau. Nu pot să te accept lângă mine, pentru că eu aș avea nevoie de tine, iubitul meu. A fi cu mine în orice alt fel, mi-ar face rău. Și nu, NU vom putea să fim niciodată prieteni. Asta poate că doare, dar nu te-am mințit niciodată.

Tavi: Orice ai zice, doare.

Ema: Cum ești acum, de altfel, nici nu te-aș vrea ca prieten. Mă dezamăgești ca om.

Tavi: (*Se montează*) Poftim? Sunt un om de căcat, asta zici, nu? Cât eram lângă tine, eram ok. Acum, brusc, sunt de căcat.

Ema: Nu. Ești doar ALTFEL. (*Azvârle cotorul de măr*)

Tavi: Nu e adevărat.

Ema: Ești cum vrei tu să fii acum, probabil. Însă mie, acest om nu îmi place.

Tavi: Sunt același! Numai că nu mă vezi tu cu aceiași ochi. Ai alte treburi acum: să lovești oamenii care țin la tine.

Ema: Tu ai făcut-o, nu eu.

Tavi: Eu am lovit oamenii care țin la mine? Făcând ce?

Ema: Nu trebuie să ți se spună. Ar trebui să observi. Să știi dinainte. Știi cum ești acum?

Tavi: Cum?

Ema: Pe scurt: ești tot ceea ce am urât eu vreodată la un bărbat.

Tavi: (*Se ridică*) Trebuie să plec.

Ema: (*Îl prinde de braț. Începe bucata muzicală [Carmina Burana - O Fortuna (prima parte)]*) Știu că vor răni aceste cuvinte, dar aleg să fiu TOCMAI EU cea care îți spune cum ești acum. Toți te văd așa, dar poate că le ești indiferent sau un prieten oarecare, sau „doar un tip.. cu care ies la o bere”, și atunci ce rost ar avea să îți spună aceste lucruri? Ești sau ai devenit un bărbat care trăiește doar pentru el, care vrea să fie ascultat, dar nu știe sau nu poate să mai și asculte. Ești egoist. Nu vrei să te mai dăruiești. Nu poți să fii bărbatul unei singure femei, ceea ce înseamnă că tu consideri femeia un obiect de uz personal și de schimb. Bei foarte mult și fără motiv. Ești superficial. Ești materialist. Ești încă înconjurat de foarte multă lume, și totuși singur, doar pentru că așa alegi tu! Orice sentimente ai avea, nu mai ești în stare să le arăți. Te joci, în schimb, cu sentimentele altora. Singurul lucru care te mai emoționează este atunci când reușești să uimești oamenii, când îi surprinzi plăcut, dar nu te întrebi niciodată de ce acei oameni sunt ALȚII de fiecare dată. Nu mai știi ce vrei. Nu mai știi ce îți place. E foarte bine că ai, încă, acea mare pasiune pentru artă; însă în numele ei, ești gata să sacrifici ORICE și pe ORICINE, iar asta înseamnă că, oricând, vei fi în stare să anulezi pur și simplu iubita, familia, prietenii... Ai devenit orb, pentru că te doare și nu mai accepți decât adevărul „tău”. Spui că nu știi ce e cu tine, că nu știi ce vrei... și asta se poate să fie adevărat. Însă, te complaci în această situație și nu vrei să cauți cauza, pentru că, probabil, așa ai ales TU să fii! Așa vrei tu să fii! Poate ție ți-e bine așa. Vrei să ajuți pe alții, dar nu accepți ajutor când e vorba de... (*pauză scurtă*) sufletul tău. E ca o poartă închisă pentru toți. Ce e dincolo de ea, (*începe să plângă ușor*) numai tu știi. Doamne ferește să te descopere cineva! Și cineva chiar vede, simte și știe... Dar cine se crede? Cine se crede să îți spună ție că suferi ca un nenorocit, dar nu vrei să arăți? Cine se crede să îți spună că, da, poți și tu să fii vulnerabil!? Cine se crede să îți întindă mâna ca să o apuci, când tu îți ești îndeajuns? Cine se crede... EA? ...Să creadă că tu o iubești? Tu nu mai știi să iubești... Tu... TU ești o ELVEȚIE umană! (*Muzica s-a oprit.*)

Tavi stă drept, lângă ea. Ema este încă pe scaun. Îi dă drumul ușor la braț. El privește rece, înainte. Ema lovește cu pumnul stâng în masă și își lasă capul pe brațul celălalt, pe masă. Se sting toate luminile, aprizându-se reflectorul roșu pe Tavi. Continuă muzica [Blue Foundation - Bonfires]. Acesta se duce ușor către oglindă. Se uită pe jos, de jur împrejur. Începe să strângă șuvițele de păr. Le pune într-un bol de sticlă. Ia o călimară din fața

oglinzii. O toarnă peste șuvițe. Se caută în buzunare. Scoate o zipolină. O aprinde și dă foc părului.

Actul III

Același decor. Amândoi stau față în față. Ea nu îl privește.

Tavi: Bună dimineața!

Ema: Bună dimineața!

Tavi: Te-ai tuns? Da... da' parcă tot nu-mi vine să cred!

Se uită în direcții opuse. Ea spre public.

Ema: Poate dacă atingi, ca Toma, o să crezi. Ar trebui să atingi ce nu mai e. Trebuie să plec acum. Mă simt ca mielul la tăiere. M-am răzgândit. Mă duc singură mâine de dimineață.

Tavi: De ce?

Ema: Oricum, ai zis că nu poți.

Tavi: Depinde la ce oră e...

Ema: Opt. Lasă, că nu te trezești tu așa devreme. Mă duc singură.

Tavi: Mda.

Ema: Mda, ce? Eu vreau să mergi, dar dacă nu poți, e ok. *(Se ridică)* Știi ceva? Uită ce ți-am spus ieri. În ultima vreme scuipe venin și pe cine nu ar trebui. Știu, e o prostie. Dar parcă mi-a prins cineva gleznele și m-a întors cu susul în jos și mă tot zgâlțâie bine. Parcă prea s-au strâns forțele răului în jurul meu și mi-e greu să le fac față de una singură, deși asta vreau. Câteodată, se pare că răzbat și intră în mine. Atunci lovesc orbește. O să treacă și asta. Lucrurile sunt foarte simple: resemnare. S-a terminat. Eu nu îți pot oferi ceea ce îți dorești, tu nu poți să îmi mai oferi ceea ce doresc. Este foarte simplu raționamentul. Nu îți cer decât răbdare până la resemnare. Vezi doar că mă zbat ca o nebună. Stai și tu deoparte, te rog. Nu vreau să îmi mai dai ocazii. Totul a pornit, de fapt, de la încăpățânarea ta de a mă ajuta. Trebuie să înțelegi că sunt singura cu care mă mai pot lupta.

Tavi: Trebuie să ai pe cineva care să te ajute, care să fie lângă tine, căruia să-i poți spune tot.

Ema: Am spus tot. Nu a mai rămas nimic de spus sau de făcut.

Tavi: *(Se ridică și se duce spre ea)* Ema, nu vreau nici să devin un om care te bate la cap. Dacă ai nevoie...

Ema: Știu, Tavi. Sper ca timpul să mă vindece și de asta. Și atunci lucrurile vor fi diferite.

Tavi: *Îmi sunt încă vii acele cuvinte. Și tot nu îmi vine să cred că tu... Vreau o țigară.*

Ema: *(Îi dă o țigară și apoi i-o aprinde) Ce ciudat! Cum am început, așa am și sfârșit. Nu o să uit niciodată. Mi-ai spus că sunt cea mai roșcată și cea mai tristă femeie pe care ai întâlnit-o vreodată. SUNT cea mai tristă femeie. Dar am fost și cea mai fericită. Nici asta nu voi uita. Uite... Vreau să vii astă seară să dormi cu mine. Și apoi mergem împreună. (Se întoarce cu spatele la el, cu fața către public) Bine, ...prietene? (Închide ochii)*

Fata în rochie roșie doarme pe saltea. Se tot foiește. La un moment dat, se ridică într-un cot. Privește perna de lângă ea. O aruncă furioasă în culise. Pene și puf încep să cadă peste saltea, de sus. Ea se ridică brusc, se duce la oglindă și ia de pe toaletă o mască venețiană. Își pune masca. Își face vânt și sare pe saltea. Continuă să sară, cu fața spre public. [Blue Foundation - Bonfires] Începe să râdă ușor, din ce în ce mai tare, râde în hohote. Se oprește brusc. Este toată încordată. Scoate un țipăt sfâșietor, trăgându-și masca de pe față, cu o singură mână. (Se oprește muzica) Întinde mâna cu masca în lateral și cade pe spate, pe saltea. Totul se petrece într-o clipă.

Actul IV

Cei doi stau la masă. El este mahmur. Își ține capul între palme.

Ema: *(Foarte fericită) Unde ieșim?*

Tavi: *Vreau acasă să dorm.*

Ema: *(Încurcată) Adică nu mai ieșim?*

Tavi: *Nuuuuuuuuuuuuuu. Sunt prea obosit.*

Ema: *(Șmecherește, zâmbind) Să înțeleg că ți-ai făcut de cap aseară... (Deodată, se schimbă la față. Își îndreaptă spatele.) Ascultă! Nu îți înțeleg intențiile și nici nu mai vreau. Concluziile le-am tras singură, nu trebuie să fii vreun filosof. Ai spus că avem o relație bolnavă. Eu zic că e de-a dreptul inexistentă.*

Tavi: *(Bombăne morocănos) Dacă ai chef de ceartă, nu ai cu cine.*

Ema: *(Ceva în atitudinea ei este total schimbat. Va vorbi calm și rece de acum înainte, schimbându-și vocea. Fetița a devenit femeie, peste noapte. Va fi când ironică, când sarcastică. Neîndurătoare.) Am chef să fiu fericită.*

Tavi: *A, și nu ești... Pentru că am ieșit afară aseară, sau cum?*

Ema: *Te vedeam și te auzeam mai des când nu am mai vrut să te mai vad sau să te mai aud deloc. Asta e bătaie de joc...*

Tavi: Iar începi?

Ema: Dacă vrei să joci teatru în continuare, n-ai decât!

Tavi: Ema, te-ai lovit la cap?

Ema: Tu crezi că eu sunt chiar atât de proastă?

Tavi: Care e problema? Am ieșit aseară, și ce? Ai înțeles totul, brusc? Fie cum vrei tu. Să nu mai fie cale de întoarcere. Dar să știi că nu îmi asum vina. Nu mi-am bătut joc de tine.

Ema: Nu. Mă respingi elegant. Chiar nu înțeleg de ce ne tot împăcăm. Nu văd! Nu simt! Refuz să fiu iubita de sâmbătă seara.

Tavi: Te poți opri acum. Nu mai e nevoie să zici nimic.

Ema: (*Îl completează*) Niciodată!

Tavi: Incredibil! Eu astă seară voiam să te invit pe la mine, să vedem un film, să fumăm o țigară... Dar tu, iar te grăbești și dai cu bâta în baltă!

Ema: Ai avut timp destul să o faci. Tot timpul îmi spui că „ai fi, ai fi...”. Prea târziu!

Tavi: Ți-am dat și argumente.

Ema: Ce argumente?

Tavi: Așa merit.

Ema: Ce argumente?

Tavi: Simte-te bine.

Ema: Ce argumente?

Tavi: Poate ne-om mai vedea, din greșeală. Eu mort, tu vie.

Ema: Da. Atunci ne vom vedea mai des, cu siguranță. N-ai mai avea încotro.

Tavi: Ești prea posesivă.

Ema: Vreau să fiu lângă iubitul meu. Dacă asta numești tu posesivitate, atunci, da, sunt! Cu majuscule!

Tavi: Deci s-a terminat? Nu mai vorbim, da? Că de văzut, n-o să ne mai vedem. N-o să mai trec nici prin *Poesis*. Ca să rezolvăm și partea asta.

Ema: Nu mă mai interesează ce faci.

Tavi: O să trec pe la tine, la un moment dat, să-mi iau ce mai am. Costumul, mașina de scris, caietele, pipa, briceagul...

Ema: Adevărul, masca și inocența sunt împachetate deja.

Tavi: N-o să te mai deranjez.

Ema: Mă lași cu placa asta?

Tavi: Fără placă.

Ema: Le revedere! Îți doresc să găsești ceea ce cauți și ce meriți. Eu nu sunt nici una, nici alta.

Tavi: Ai grijă de tine!

Ema: Hai, sictir!

Tavi: Așa o să fie?

Ema: Nu o să fie nicicum.

Tavi: Am înțeles asta, dar de ce așa urât?

Ema: Nu e urâtenie, e furie. O să-mi treacă și asta.

Tavi: Te simți tu mai bine? Atunci, să știi că poți mai mult. Vorbesc cu un om pe care nu-l cunosc și care mi se arată... Credeam că ne putem înțelege, da' cu sictiruri și din astea... Cel mai rău îmi pare că îmi doream ca astăzi să stăm singuri. Dar, ...,sictir"?!

Ema: Nu ești centrul tuturor gândurilor mele. Nu MAI ești!

Tavi: Deci nu mai ești îndrăgostită, pentru că am am fost singur aseară în *Poesis*, iar astăzi nu vreau să ieșim în oraș...

Ema: Auzi, tu chiar ești prost sau doar mimezi câteodată?

Fata cu masca stă în picioare cu fața la oglindă. Își dă ușor rochia roșie jos. Sub ea, va fi îmbrăcată cu una neagră, mulată pe corp, midi. Se duce lângă saltea, dă perna la o parte, și ia de acolo o pereche de pantofi negri cu toc înalt. Se încalță. [Astor Piazzolla - Verano. Porteno (Georg Mertens)] Va dansa, până când își va îndoi ușor spatele, ridicându-și ușor brațul stâng. Va îngheța în această poziție. Reflector puternic pe fața ei. Buzele i se întredeschid, crispate de durere. Își aduce mâna dreaptă pe sânul stâng. Scoate din partea stângă a decolteului un voal negru. Se îndreaptă. Și-l pune pe cap. Părăsește scena.

Actul V

Amândoi stau la masă. Lângă piciorul lui Tavi este un bagaj de mână. Vor discuta normal. De undeva, din spatele scenei, apare un alt bărbat. Este îmbrăcat elegant. Ema poartă o mască și este îmbrăcată la fel ca fata din dormitor. Bărbatul poartă și el mască. Tavi va vorbi calm, ca și cum nu vede ce se întâmplă în fața lui. Bărbatul se va apropia de Ema, ușor. O va mângâia, o va săruta. Ema va răspunde atingerilor lui, dar va fi atentă numai la Tavi. Va face tot ceea ce va vrea bărbatul.

Ema: Dacă tot nu ne mai ascundem, te anunț că eu îmi caut amante. O să îl chinui cu toate nestărilor mele, o să-l arunc în iadul neființelor mele, și totuși, am să-l iubesc. (*Începe muzica [Ravel - Bolero]. Intră bărbatul în scenă. Se apropie încet de ea.*)

Tavi: Dar ce ai tu cu îngerii păzitori? Lasă-i să-și facă treaba cum trebuie.

Ema: Lasă că le rup eu aripile! Vreau să mă lase, dracului, în pace! (*Bărbatul începe să o mângâie*

ușor. Ea se lasă mângâiată.)

Tavi: O să trec pe la piață, să-mi cumpăr tutun și după aia mă duc și eu la femei.

Ema: Miercurea? Nu e o zi bună pentru dus la femei.

Tavi: Eu te-am visat azi-noapte.

Ema: Iar eu am demontat Crăciunul. *(Bărbatul o sărută pe păr, pe gât, pe spate.)*

Tavi: Facem skandenberg ocular?

Ema: Cei sinceri și puternici mențin contactul vizual mai mult, spun studiile.

Tavi: Te-a amorțit ploaia?

Ema: Nu sunt haina pe care să o îmbraci și să o dezbraci când vrei tu.

Tavi: Îmi dai și mie hainele alea? Că nu mai am în ce să mă îmbrac. Umblu în aceiași blugi, de anul trecut.

Ema: Poți să vii cu rucsacul. Ai mai multe de luat.

Tavi: Am să le iau pe toate altă dată, dacă nu te deranjează.

Ema: Și ce făceam în vis? *(Bărbatul o ridică de pe scaun, o îmbrățișează. Ea este cu spatele la el.)*

Tavi: Nu mai țin minte, dar am dormit cumplit de bine.

Ema: Iar te alinți.

Tavi: Știi că nu mă pot supăra pe tine.

Ema: Dacă îmi spui și în ce eram îmbrăcată, te cred.

Tavi: Cred că în ceva verde-kaki, dar nu mai știu sigur.

Ema: Nici eu.

Tavi: Atunci sigur în ceva verde-kaki.

Ema: Îmi place că ai lipsuri, dar știi să le acoperi. Asta înseamnă să accepți că nu ești perfect. Iei ce ai mai bun și acoperi goliciuni. Ceilalți se fălesc cu lipsurile. Imperfecțiunea lor devine o virtute. *(Bărbatul o întoarce către el. Ea are capul întors către Tavi, ca și cum nimic nu s-ar întâmpla.)*

Tavi: Asta am învățat eu la școală.

Ema: În definiția memoriei mele stă scris tot ceea ce am tăcut și tot ceea ce mi s-a ascuns vreodată.

Tavi: Am citit undeva că timpul se contractă din ce în ce mai mult. Ziua are acum, de fapt, doar 16,4 ore. Asta înseamnă că mi se apropie intrarea în eternitate.

Ema: De ce vrei tu să fii etern? Dacă eternul ar fi o mare păcăleală?

Tavi: Să nu mor e obsesia mea.

Ema: Și de ce vrei să nu mori?

Tavi: Nimeni nu vrea să moară.

Ema: Mie nu mi-e frică de moarte. *(Bărbatul îi cuprinde picioarele, depărtându-le, o ridică în brațe. O întoarce cu fața la Tavi.)*

Tavi: Pentru că tu ai ales să trăiești.

Ema: Eu am ales să călătoresc, decât să fiu drumeț în propria-mi viață. Așa că, încep să închid sertarele și usa și plec.

Tavi: Pun lecțiile pe foaie și le învăț pe de rost ca pe poezie.

Ema: Pe de o parte, mă simt trădată... (*Bărbatul îi dă jos pantofii.*)

Tavi: Ai avut ocazia să dăruiești? Ai primit? A existat sau ar fi putut să existe cineva?

Ema: Încerc să mă desprind și nu reușesc. (*Bărbatul se întoarce și o așează pe Ema pe masă. Ea va sta cu spatele arcuit, cu capul pe spate, privindu-l pe Tavi. Ema și bărbatul mimează actul sexual. Încet, dar pasional.*)

Tavi: Trebuie timp.

Ema: Merg înainte... să vedem până unde o să doară.

Tavi: Am o senzație tâmpită de moarte.

Ema: Pedepsă după pedeapsă.

Tavi: Apă amestecată cu pământ. Prea mult dintr-una și te nămoleşti.

Ema: Lui îi e frică, dar nu pleacă. Nu se dă la o parte. Stă bine înfipt.

Tavi: Nu sunt vinovat.

Ema: Pot să am tot ceea ce îmi doresc, dar trebuie să împart ca să simt că trăiesc. Altfel... iată-mă!

Tavi: Nu întorc nici o inimă. Nu am întors nimic.

Ema: De-abia acum aș povesti.

Tavi: Tu nu m-ai trădat niciodată.

Ema: Dar mi-ai dat drumul și se numește cădere liberă.

Tavi: Te-am întrebat de cinci ori. De ce nu răspunzi?

Ema: (*Mimează orgasmul prin ridicări subtile ale spatelui. Vocea nu trădează nici o emoție.*)
Cinci răsuciri de cuțit. (*Pauză între cuvinte, simultane cu mișcările.*)

Tavi: Aș vrea să mă ierți odată pentru toate astea. Aș vrea, poate, să mai fie așa cum a fost, la un moment dat.

Ema: Hai să nu ne mai amintim. (*Bărbatul o ridică brusc în picioare. Se oprește și muzica.*)

Tavi: Absolut epifanic!

Ema: (*Privindu-l fix pe bărbat*) Oamenii trebuie să cunoască răul înainte de a se simți atrași de el.
(*Se întoarce către Tavi.*)

Tavi: Îl am prea adânc întipărit în mine, îl cunosc bine și îl resping cu toate puterile. Tu nu îl ai în tine.

Ema: Să schimb apa în piatră? Nu mă pune la zid. Tu chiar nu ai încredere în nici un om?
(*Bărbatul ridică pantofii Emei.*)

Tavi: Oamenii sunt nebuni.

Ema: În mine ai?

Tavi: Mi-aș lăsa viața pe mâinile tale. (*pauză*) Dar nu te-aș lăsa cu un bărbat într-o cameră.

Ema: Azi am să cânt la pian.

Ema și bărbatul părăsesc scena în direcții diferite. Tavi pune bagajul pe masă. Îl desface și scoate o mască, și-o pune pe față. Se duce în dormitor și se așează pe saltea, cu fața la oglindă. Vorbește dulce, suav, ca un îndrăgostit. Din ce în ce mai pătimaș.

Tavi: Te iubesc și doare. Vino înapoi și nu mai pleca niciodată. Nu mai pleca din cuvintele mele, din mintea mea, dintre coastele mele. M-aș transforma în praf de stele, în atomi. Aș vrea să-mi fii timpul meu, să mi te scurgi încet sau repede, să mă îmbătrânești sau să mă ții așa cum vrei, între secunde de eternitate și-apoi să-mi dai câteva clipe, de fiecare dată. Cu tine aș fi poate aer, poate apă, poate ne-aer, ne-apă. Să nu fii ce văd alții... ce au văzut alții. Să-mi fii viață și așa poate ai să poți să omori moartea din mine. Să fii un fel de culoare risipită pe suprafața ființei mele, ca un cer închinat, ca și cum aș închide ochii și secundele s-ar transforma în veacuri, ca și cum te-aș pierde și te-aș regăsi la fiecare respirație. Să fii un amalgam de aproape și departe, o minunată răsturnare a timpului în doi timpi, care-și pierde nălucirile de zi cu zi în săruturi. Să miroși așa cum miroși în frumusețea nopților noastre. Să miroși ca mine acum, ca tine... ca mine, nu mai sunt diferențe. Cuvintele tale nu fac dect să mă îndrepte spre tine. Te simt întotdeauna ca un cutreierat de palmă peste buze, ca o privire în spatele ochiului, ca o îmbrățișare fără mâini, fără oase, fără trup. Mi-e dor! Mi-e dor tare de tot! (*Își scoate masca*) Mai ții minte?

Actul VI

Partea stângă a scenei, unde se află dormitorul, este luminată în roșu, de o veioză. Partea dreaptă, unde se află masa, este luminată difuz, atât cât să fie recunoscute siluetele personajelor. O lumânare de pe masă va evidenția cardul „REZERVAT”. Ema și Tavi stau în pat, goi, acoperiți de cearșaf. Două cupluri vor dansa pe perioada acestui act, în spatele mesei. Cuplurile vor fi formate din bărbatul îmbrăcat elegant și o femeie care să o înlocuiască pe Ema, îmbrăcată ca în actul anterior, respectiv un alt bărbat care să îl înlocuiască pe Tavi, îmbrăcat ca el, și femeia în rochie roșie. Toți patru vor purta măști. În surdină se aude muzica [Blue Foundation - Bonfires]

Ema: (*Citește de pe niște foi*) „Ca degetele mele pe pian, înnebunite, de la o gamă la alta, alunec în

gânduri pe fundul mării. Trag aer în piept cât pentru o singură scufundare. Mai jos, din ce în ce mai adânc. Mă înconjoară culori nedesenate. Se aud și nemiloasele sirene cu râsul lor amăgitor. Toate s-au strâns să vadă cum se scufundă trupul în nefăptură: pești răpitori, delfini, balene, alge, scoici, șerpi, meduze, țipari, pisici de mare și raci. Și mâinile astea nebune, ca degetele mele pe pian, se zbat spre ochiul de lumină. Picioarele au amorțit demult. Doar mâinile astea nebune... Opriți-vă! Lumina este prea departe, oricum..." (*Lasă foile deoparte*) Știi, nu cred că m-aș teme niciodată de cum m-ai scrie.

Tavi: Un poet nu scrie niciodată femeia... sau, dacă o face, înseamnă că nu scrie poezie.

Ema: Dar ce îi faci tu femeii?

Tavi: Nu am întâlnit nici o femeie până acum.

Ema: Dar poezi?

Tavi: Unul singur. Îl trezesc în fiecare dimineață și îl port în buzunarul de la piept. Restul... restul sunt oameni înșirați pe mii de pagini. În noaptea asta am să te îmbrac în versuri. Stai liniștită, se șterg cu cârpa înmuiată-n apă.

Ema: Și ascultăm Impromptu la pian.

Deodată se oprește muzica. Începe o altă melodie. Volumul crește treptat. [F. Chopin – Impromptu Fantasie]

Tavi: Și.

Ema: Și ne îmbătăm dintr-un pahar de vin.

Tavi: Și.

Ema: Și fumăm tot pachetul de țigări.

Tavi: Și.

Ema: Și facem dragoste până ne facem loc printre coaste.

Tavi: Și. (*Pare că adoarme.*)

Ema: (*Reia lectura paginilor*) „Și apoi adormi în spatelor ochilor mei. Iar eu... eu voi amâna zorii cu degetele mele pe pian. Dormi, iubitul, lumina este prea departe, oricum... Mă uit la mâinile prinse în umerii aceștia goi. Tresaltă spre ultima rază. Această ultimă împotrivire a firii mă face să râd. Și, ca să ating cu picioarele abisul, trebuie să râd. Buzele mele țâșnesc în hohot. Nu știu dacă am țipat sau dacă am râs. Mă prăvălesc fără aer ca îngerii pietrificați. Îmi simt fruntea și călcâiele grele. Ca lacrimile mele pe pian, îmi picură stropi sărați... în piept.” (*Muzica va continua și după lăsarea cortinei.*)

S F Â R Ș I T